

ქ.ქუთაისი 25 მაისი.

ვინც ცხოვრებასა და ისტორიას იცნობს მას არ შეუძია უარჰყოს ის, რომ ქალებმა წარმოშვეს თვით იმ უმაღლეს სოციალურ თანამდებობაზედაც კი, სადაც დედრობითი სქესი, როგორც ასეთი დაშვებული არ იყო დიდათ ნიჭიერი პიროვნებანი. ისტორია იცნობს არა ერთს და ორს დიადი სახელმწიფოებრივი ნიჭით აღჭურვილს მეფე ქალებს, ისე, როგორათაც მრავალ უნიჭო მეფე მამაკაცებსაც, როგორც საქართველოში, ისე სხვა ქვეყნებშიაც.

ქალთა უფლების მტრებმა კარგად იციან სისუსტე თავიანთი არგუმენტებისა და სადაც ასეთები არა სჭრის იქ ისენი საკითხს უტილიტარულ ნიადაგზე აყენებენ: „სასარგებლოა თუ არა ქალისათვის პოლიტიკური მოღვაწეობა“-ო?

და რომ დაგვიმტკიცონ უკანასკნელის მავნებლობა ქალებისათვის, გვიცხადებენ:

- 1) ქალის საზოგადო ასპარეზზე გამოსვლა შეუთანხმებელია დედის მოვალეობასთან.
- 2) რომ ასეთი გათანასწორება დედაკაცისა და მამაკაცის შრომისა ჩაკლავს ქალურს სინაზეს.
- 3) რომ ასეთი შრომა უფრო გაამწვავებს, ისედაც გამწვავებულს კონკურენციას და სხვა.

პირველს არგუმენტს, - დედის მოვალეობისას განსაკუთრებით ხაზს უსვამენ ჩვენი უფლების მტერნი და მომეტებულ წილათ ისეთი პირები, რომელთაც ღირსეულად არასოდეს არა ჰქონიათ შეგნებული მამობრივი მოვალეობა.

მაგრამ, მათი ასეთი მოსაზრებანი, რომ გულწრფელი იყოს ჩვენ შეგვეძლო დაგვედგა ის ძუძუ მწოვარა ბავშვთა დედებისათვის, რომლებსაც დღეს ქალთა პოლიტიკური მონობის დროს, მრავალთ ვხედავთ სხვა ქიმიურ ფაბრიკებში 10-12 საათის განმავლობაში მომუშავეთ და რომლის წინააღმდეგი სრულიათ არაფერი აქვთ „დედობრივი მოვალეობის“ მყვირალ ქალთა უფლების მტრებს, მიუხედავათ იმისა, რომ ასეთს ადგილებში მუშაობა საწამლავათ მოქმედებს დედის ორგანიზმზე. მაგრამ თუნდაც რომ მიგველო დედების მოვალეობის და საზოგადო ასპარეზზე მოქმედების მიზან-შეუწონლობა, რა უნდა გვეპასუხნა იმ ქალებისათვის, რომლებიც არ გათხოვილან, ან უშვილონი არიან, და ან უდროოდ ქვრივი, რომელთაც საკუთარი შრომით უხვდებათ თავის თავისა, შვილების და ოჯახის რჩენა? ის, რომ რადგან თქვენ, დედები არა ხართ თითო ბავშვებისა ამ ქვეყნად ადგილი არა გაქვთო, თუ თავიანთი სქესის გაყიდვაზე მოუწოდოთ! არსებითად ამას მოითხოვს ქალთა უფლების მტერთა ლოდიკა, მაგრამ რომელმა საღმა მოფიქრებამ სთქვა, რომ თუ ქალი ერთხელ დედა გახდა ის მთელ თავის სიცოცხლეში მიძაობის მეტს სხვას არაფერს აკეთებს?

ცხადია, როცა დედას ბავშვი აღსაზრდელი ჰყავს, ის პარლამენტში სასიარულოთ ვერ მოიცლის და დედაკაცი რა გვარი უფლებიანიც არ იქნეს მასში იმდენი დედობრივი სიყვარული ყოველთვის იქნება, რომ შვილების ზრუნვაზე მამაკაცების დარიგება არ დასჭირდეს და ამ მხრივ ქალთა უფლების მტერთა შიში, რომ პოლიტიკურათ სწორუფლებიანი ქალები დედობრივ მოვალეობას უღალატებენ, იმდენათ უადგილოა, რამდენადაც ცბიერი.

საპარლამენტოდ მომზადებულს ქალს, იმდენი თავმოყვარეობა და მოქალაქური შეგნება ყოველთვის ექნება, რომ თავისი შვილის საზიანო არაფერი ჩაიდინოს, სანამ მისგან ბავშვი მზრუნველობას მოითხოვს. პატივმოყვარეობას შეუძლია მამაკაცებს დაავიწყოს მამობრივი მოვალეობა და ავიწყებს კიდეც და არა დედებს. ასეთი შეგნება დედობრივი მოვალეობისა მოქალაქურად შეგნებულს და უფლება მოსილ ქალებს კი არ აკლია, არამედ იმ ქალებს,

რომლებიც მამაკაცების ტიკინებათ გარდაქცეულან და მათი სქესობრივად მიზიდვის ცდაში და სავნებატკბილო ფუქსავატობაში შვილებიცა და ოჯახიც დავიწყებიათ.

რა ვუყოთ, რომ დედებს ზოგიერთ შემთხვევაში დრო არ ექნებათ პარლამენტის სკამზე ჯდომისა? განა ყველა მამაკაცი სახელმწიფო მოღვაწეთ ითვლება? მომეტებული წილი მამაკაცებისა ისეთს შრომას კიდებს ხელს, რომლებიც პარლამენტის კარებს ვერ კი ხედავენ, მაგრამ ასეთი მოუცლელობა თუ მოუმზადებლობა დემოკრატიულად თავისუფალ ქვეყნებში მათი მოქალაქობრივი უფლების ასაყრელად არავის არ გამოუყენებია და ვერც გამოიყენებს. და ეხლა ჩვენ ვკითხულობთ რომელმა სამართალმა, სამართლიანობაზე და არა ძალმომრეობაზე დამყარებულმა კანონმა უნდა გაამართლოს მთელი დედრობითი სქესის პოლიტიკური და მოქალაქობრივი მონობა, იმ მოსაზრებით რომ გათხოვლ ქალთა უმრავლესობა წელიწადში ერთხელ დროებით დედები ხდებიან? შვილები ქალებს თავიანთ იმედად და ნუგეშათ უნდათ და არა მონობის ჯაჭვების რგოლებათ, რომელშიაც უნდა გაიმბეს დედების სულიერი პიროვნება. მოქალაქე დედა სწორეთ შვილებს ეჭირვებათ, რადგან მხოლოდ თავისუფალი სწორუფლიანი მოქალაქე დედა აღზრდის ახალ მოდგმას, რომელსაც ჩაუნერგავს თვისი თავისუფლების სულის სიმღიერეს და მიმართავს მის აზროვნებას უმაღლეს სასიცოცხლო მიზნისაკენ და არა სამუშტიკრიო და საომარ საბრძოლო ველებზე ერთი მეორეს ამოსაყლეტათ, როგორც დღევანელი სახელმწიფოების მონა დედების აღზრდილი თაობა. არსებითად ქალთა უფლების მტრებს, რომელთ შორის მომეტებული წილი მილიტარისტებია, უფრო ამის შიში აქვთ და მისთვის უფრთხიან ისენი ქალთა სწორუფლებიანობას, ვიდრე შვილების გულშემატკივრობისათვის. დანარჩენზე შემდეგ.

1917 წელი, #7